

ת"פ 12825/01/20 - מדינת ישראל נגד קרן עובדיה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12825-01-20 מדינת ישראל נ' עובדיה

בפני
בעניין:

כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ הגב' אביה בניסטי ועו"ד נעמה ישראל
מתביעות ירושלים

המאשימה

נגד

קרן עובדיה
ע"י ב"כ עוה"ד אריאל הרמן

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום, בכך שבמועדים הרלבנטיים, עבדה הנאשמת כקופאית בבית העסק "ברכל" בשכונת גילה בירושלים. בתאריכים 2.9.2019; 4.9.2019; 8.9.2019; 9.9.2019 ו- 11.9.2019 גנבה הנאשמת מכספת בית העסק, כספי פדיון יומי בסך כולל של 5,000 ₪ שהיו בשתי מעטפות שהכילו כסף מזומן. בגין כך, הורשעה הנאשמת בעבירה של **גניבה ע"י עובד ממעבידו**, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

מהלך הדיון

הנאשמת הורשעה על-פי הודאתה בכתב אישום מתוקן ונשלחה לשירות המבחן לעריכת תסקיר. הסניגור ביקש כי שירות המבחן יבחן גם את שאלת ביטול ההרשעה, ואילו המאשימה טענה כי תטען להטלת מאסר.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת עולה כי היא כבת 44, רווקה ואם לבת כבת 19 עמה מתגוררת כיום, היא נמצאת במערכת יחסים זוגית מזה כעשור ועובד כקופאית וכסדרנית. הנאשמת סיימה לימודי תיכון מלאים עם תעודת בגרות ושירתה שירות צבאי מלא. לאחר מכן עבד בעבודות שונות, אך שמרה על יציבות תעסוקתית במקומות עבודתה. תוארה טראומה שחוותה באחד ממקומות העבודה, וכן תוארו קשיים שנבעו מהצורך שלה לסעוד את אביה שנפגע בעבודה ואיבד את כושר עבודתו, ולימים, למרבה הצער, נפטר. הנאשמת קיבלה אחריות מלאה למעשים והביעה עליהם חרטה וצער. היא הודתה במעשים כבר לפני קב"ט החנות שבה עבדה ולאחר מכן במשטרה. שירות המבחן עמד

על כך שלא התרשם כי הנאשמת פנויה לתהליך טיפולי הגם שמצא שמוטב כי תשתלב בו. בסופו של יום המליץ שירות המבחן על הטלת 200 שעות של"ץ בעמותת אלו"ט ולא המליץ על ביטול הרשעתה של הנאשמת בהיעדר הוכחת נזק קונקרטי.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, באות כוח המאשימה טענו למתחם ענישה שבין 6 ל-12 חודשי מאסר ולעונש של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וענישה נלווית.

מאידך, ביקש הסניגור לאמץ את המלצת שירות המבחן וכן ביקש לבטל את הרשעת הנאשמת.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - בית המשפט העליון עמד על הערכים המוגנים הנפגעים בשל ביצועה של עבירת גניבה ממעביד בידי עובד:

"...נדמה, כי אין צורך להכביר מילים ביחס לחומרה שבעבירה של גניבה ממעביד. בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה בביצוע עבירה מעין זו, וציין כי לצד הפגיעה בזכות הקניין, נעוצה החומרה בעובדה שעבירות גניבה ממעביד מבוצעות תוך ניצול האמון שנותנים המעבידים בעובדיהם, כאשר יחסי עובד ומעביד הינם יחסים מיוחדים הדורשים אמון רב, שליחת יד ברכוש המעביד מתבצעת לרוב בקלות והדרך לגלותה אינה קלה. ראה: רע"פ 5540/15 גלוריה גאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (24/08/15); רע"פ 8529/12 פדילה עקל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18/12/2012); רע"פ 3153/10 שבתשוילי נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (29/04/2010); ע"פ 6350/93 מדינת ישראל נ ג דין, פ"ד מט (4) 1.מן האמור עולה איפוא כי עבירת גניבה ממעביד, לא כל שכן כזו שבוצעה בצוותא, מחייבת ככלל ענישה מרתיעה" [עפ"ג (מחוזי חיפה) 1576-02-18 **לזמי** נ' **מ"י** (מיום 31.5.2018)].

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר בעבירה מתוכננת שבוצעה מתוך מצוקה כלכלית וצורך מיידי של הנאשמת בכסף לצורך טיפול רפואי לו נזקקה בתה - אין בכך להצדיק את המעשים, אך המניעים צפו ועלו בדבריה של הנאשמת לשירות המבחן; הנאשמת מעלה באמון מעסיקה וגנבה במספר הזדמנויות את סכומי הכסף שתוארו בכתב האישום המתוקן. למרות שידעה שמדובר במעשים פסולים, המשיכה לעשותם עד שנתפסה, ויש בכך ממד לחומרה. הנאשמת אחראית בלעדית למעשים. חלק מהסכומים הושבו, ומכאן גם תיקון כתב האישום. הנזק שנגרם למעסיק משמעותי בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו, והנזק הפוטנציאלי רב אף יותר.

מדיניות הענישה הנוהגת - באופן כללי בתי המשפט נוטים להחמיר עם מבצעי עבירה זו בשל פגיעתה הקשה באמון שבין עובד למעביד. יחד עם זאת כל מקרה נשפט לגופו, ולכן מדיניות הענישה מגוונת, והעונשים נעשים בין של"ץ למאסר בפועל בהתאם לחומרת נסיבות המקרה ולנסיבותיו של העושה. בעפ"ג (חיפה) לזמי נ' מ"י (מיום 31.5.2018) הקל בית המשפט המחוזי עם אדם שהורשע והוטל עליו מאסר מותנה, תוך שהטיל עליו 200 שעות של"ץ והתחייבות ללא הרשעה בנסיבות של גניבת סחורה בשווי כ-1,000 ₪ ממעבידו. לעומת זאת ברע"פ 5819/18 בן דוד נ' מ"י (מיום 7.8.2018) אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שבין 5 חודשי מאסר עד 198 חודשים ועונש של 5 חודשי עבודות שירות, בנסיבות של גניבה לאורך תקופה בסכום מצטבר של כ-45,000 ₪ מהמעביד. בנסיבות חמורות הרבה יותר מצויים גזרי דין שכוללים מאסרים בפועל, ואף לתקופות דו-ספרתיות (מבחינת מספר חודשים).

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר מותנה ושל"ץ ועד 6 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשמת ללא עבר פלילי, הודתה בהזדמנות הראשונה עוד במקום העבודה, אחר כך במשטרה ולאחר מכן לפני. אין לה עבר פלילי, וכל חייה, ולמרות קשיים מרובים, תפקדה באופן מיטבי בהתאם לנסיבותיה, והיותה וממשיכה להוות מקור תמיכה וסיוע לבני משפחתה, שאינם מודעים למצוקותיה. נדמה, כי הנאשמת משלמת מחיר עקב עצם ניהול ההליכים, ונדמה כי חרטתה וקבלת האחריות למעשה אמיתיים.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' מ"י (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. לטעמי, בעבירה מסוג זה, בוודאי בנסיבות שתוארו שכללו גניבה חוזרת ונשנית שניתן היה להפסיקה בכל שלב, אין מקום לשקול את ביטול ההרשעה. לכן, ובהינתן היעדר נזק קונקרטי, אין מקום לביטול ההרשעה.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות, יש למקם את הנאשמת בתחתית המתחם שקבעתי.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 200 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו החל מיום 1.3.2022 באלו"ט ירושלים על-פי התוכנית שהכין שירות המבחן ובפיקוחו. הנאשמת הוזהרה כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות אפשרות של הטלת מאסר בפועל;
- ב. 4 חודשי מאסר שלא ירוצו, אלא אם תעבור הנאשמת כל עבירת רכוש לרבות העבירה בה הורשעה, בתוך שנתיים מהיום;

ג. קנס בסך 500 ₪, או יומיים מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים ב-1 בכל חודש החל מיום 1.2.2022. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי. מורה על קיזוז הקנס מההפקדה שבתיק, על אף כל הודעת עיקול. ככל שתיוותר יתרת חובה, תשולם כפי שקבעתי. ככל שתיוותר יתרת זכות תוחזר לנאשם בכפוף להיעדר כל הוראת עיקול;

ד. פיצוי למתלונן - מחר שחר הורוביץ שפרטיו יימסרו בנפרד - בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים החל מיום 1.2.2022, וב-1 לכל חודש רציף ועוקב. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק. מורה על קיזוז הפיצוי מההפקדה שבתיק, על אף כל הודעת עיקול. ככל שתיוותר יתרת חובה, תשולם כפי שקבעתי. ככל שתיוותר יתרת זכות תוחזר לנאשם בכפוף להיעדר כל הוראת עיקול;

ה. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש ואת העבירה בה הורשעה במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס;

ו. בהסכמת הנאשמת ולאחר שהוסברו לה השלכות צו מבחן, מטיל עליה צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום. שירות המבחן ישלב את הנאשמת בטיפול רגשי המותאם לה.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו טבת תשפ"ב, 19 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.